

TÁNCOS DÖNTÉS

Mia sokkal jobban érezte magát, miközben az osztálytársai táncát nézte.

ILLUSZTRÁLTÁ: SUSANA GURREA

Írta: Rebecca Bischoff

(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Az eredeti történet az Amerikai Egyesült Államokban játszódott.

Mia betette a tánccipőjét a táskájába. A táncóra vége ért, és eljött az ebéd ideje. Az ajtóban találkozott a barátnőjével, Abigéllal.

„Mit gondolsz az új számról?” – kérdezte Mia, miközben az ebédlő felé sétáltak. Az osztályuk egy új számra fog táncolni az év utolsó műsorán, a családjuk előtt.

„Azt hiszem, okés” – mondta Abigél.

„Néhány szó elég furcsa volt – jegyezte meg Mia. – Nekem nem nagyon tetszik.”

Mia azt gondolta, hogy zavarban lesz, ha a szülei és a húga látják, ahogy ilyen zenére táncol.

Abigél megvonta a vállát. „A bátyám nagyon szereti ezt a számot. Sokszor lejátssza.”

„Ó!” Mia a földre nézett.

Egész nap ez a szám szólt Mia fejében. Nem tetszett neki, amilyen érzéseket kiváltott belőle. De Abigél nem gondolta, hogy rossz lenne. Lehet, hogy tényleg rendben van.

Mia visszaemlékezett egy otthoni estre, amikor a családja a zenéről tanult. Anya azt mondta, hogy a jó zene segíthet az embereknek érezni a Szentlelket. A rossz szavakat tartalmazó zene pedig megnehezítheti, hogy érezzék a Lelket. Lehet, hogy a Szentlélek mondja azt neki, hogy az a szám nem jó.

Elhúzta a száját. A számban nem volt semmi káromkodás. Így is rossz volt?

Amikor Mia hazaért, mesélt Anyának a számról.

„Meg tudnád nézni a szöveget, hogy meglássuk, mit gondolsz?” – kérdezte Mia.

Együtt megkeresték a szám szövegét az interneten. Mia figyelte Anya arcát, miközben olvasott.

Anya elhúzta a száját. „Értem, hogy miért nem tetszik neked – mondta. – Nem káromkodnak benne, de szerintem nem jó szám a negyedikesek táncához. Holnap megkérdezem erről a tánctanárodat.”

Másnap Anya az iskolában beszélt a tanárával, Sári

nénivel. Mia aggódott amiatt, hogy Sári néni feldúlt lesz, de nem így volt. Azt mondta, megérti, hogy Anyának miért nem tetszik a szám. De azt is közölte, hogy már túl késő megváltoztatni a zenét.

„Miának nem muszáj táncolnia erre a számra – ígérte Sári néni. – Arra az egy táncra leülhet.”

Ijesztően hangzott, hogy egyedül félreüljön. Mia úgy döntött, megkéri Abigélt, hogy üljön le vele arra a táncra. És a barátnője igent mondott!

Amikor eljött a táncbemutató napja, Mia a folyosón találkozott Abigéllal.

„Örülök, hogy félreülsz velem!” – mondta Mia mosolyogva.

De Abigél nem mosolygott vissza rá. „Végül mégsem fogok leülni – bökte ki a szoknyáját igazgatva. – Táncolni fogok a többiekkel.”

Mia rosszul érezte magát. Nem akart egyedül félreülni. De a szám továbbra sem keltett benne jó érzéseket.

Mia felsorakozott a többiekkel, és táncolt az első számra. Aztán jött a következő szám.

A szíve hevesen vert. Magában elmondott egy rövid imát. Aztán mély lélegzetet vett, odasétált a színpad széléhez, és leült.

Miután lement a színpadról, Mia sokkal jobban érezte magát. Figyelte, ahogy az osztálytársai táncolnak. Amikor végeztek, tapsolt. Utána boldogságot és melegséget érzett.

Mia elmosolyodott. Ijesztő volt egyedül leülni, de jó érzés volt, hogy hallgatott a Szentlélekre. ●